

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 17Csp/103/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122206243
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Lampartová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2023:8122206243.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

-2- 17Csp/103/2022

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Evou Lampartovou v spore žalobcov: 1. A. B., nar. XX.XX.XXXX a 2. C. B., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom D. X, XXX XX E., obaja právne zastúpení: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie 1 800 EUR takto

rozhodol:

-2- 17Csp/103/2022

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade sumu 150 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

Žalobcovia v 1. a 2. rade m a j ú nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu vychádzajúc pri výpočte trov konania z prisúdenej istiny, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

-6- 17Csp/103/2022

Žalobcovia sa žalobou doručenou súdu dňa 08.07.2022 domáhali, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť im sumu 1 800 EUR titulom primeraného finančného zadostučinenia. Žalobu odôvodnili tým, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 8Csp/128/2021 o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok boli ako žalobcovia v postavení spotrebiteľov voči žalovanému úspešný v oboch uplatňovaných nárokoch, pričom rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 8Csp/12/2021 zo dňa 02.12.2021 nadobudol právoplatnosť dňa 28.01.2022. Primerané zadostučinenie má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy a zároveň má mať aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného primeraného finančného zadostučinenia proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol na súde úspešný. Zastával tiež názor, že primerané finančné zadostučinenie nemôže mať iba symbolický význam a byť v symbolickej výške, nakoľko by tak nebolo ani primeraným, ani spravodlivým. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to podľa žalobcov možné len priznaním PFZ v takej výške, aby mala nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať. Uplatnená výška primeraného finančného zadostučinenia

1 800 EUR podľa žalobcov zohľadňuje skutočnosť, že úver je bezúročný a bez poplatkov a dve neprijateľné zmluvné podmienky. Poukázali tiež na to, že žalovaný nielenže používal neprijateľné zmluvné podmienky, ale tiež konal spôsobom, ktorý je možné považovať za nekalé obchodné praktiky, v rozpore s dobrými mravmi, v snahe obohatiť sa, keďže žalovaný sa napriek tomu že úver splatili domáhal jeho splatenia. Poukázali teda na viacnásobné porušenie spotrebiteľského práva a napokon tiež aj na skutočnosť, že ich nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je možné uplatniť, keďže sa im nezachovali doklady o platbách na predmetnú zmluvu, a teda ujma im nielen hrozila, ale im aj skutočne vznikla.

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe navrhol, aby súd žalobu zamietol ako nedôvodnú a priznal mu náhradu trov konania. Uviedol, že žalobcovia v podanej žalobe neuviedli žiadnu skutočnosť, ktorá by zodpovedala právnej povahe finančného zadosťučinenia a teda by odôvodňovala žalobnú požiadavku. Mal za to, že žalobcovia naopak sami uviedli skutočnosti, ktoré spochybňujú nimi tvrdený nárok a nasvedčujú zneužitiu práva z ich strany – zo žaloby má totiž vyplývať, že si primerané finančné zadosťučinenie žalobcovia uplatňujú ako procesnú skratku alebo náhradu toho, že si neuplatnili nimi tvrdený iný nárok – domnelé bezdôvodné obohatenie. Žalovaný tvrdil, že žalobcovia neuviedli a nepreukázali konkrétne aspekty nemajetkového charakteru, na základe ktorého si uplatňujú finančné zadosťučinenie. Rozporoval, že zo žaloby nevyplývajú skutočnosti odôvodňujúce sumu 600 EUR, ani výške finančného zadosťučinenia 3 x 600 EUR (hoci teda odôvodňujú, že si takúto sumu uplatňujú za „každú neprijateľnú podmienku“). Žalovaný ďalej argumentoval, že účelom § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané finančného zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní, a nie primerané finančné zadosťučinenie priamo za ich akékoľvek porušenie. Poprel tiež, že by finančné zadosťučinenie malo plniť sankčnú funkciu s odvolaním sa na to, že to nemá oporu v právnej norme. Čo sa týka samotnej výšky, mal za to, že ju žalobcovia neodôvodnili a poukázal na to, že žalobcami požadovaná suma dosahuje napríklad v prípade bolestného sumu pri stredne ťažkých úrazoch či poškodeniach zdravia, preto požiadavku žalobcov považoval za zjavne neprimeranú. Hoci priznal, že existencia ujmy nemusí byť exaktne preukazovaná, v rámci racionálnych záverov musí byť už v žalobe odôvodnená konkrétnymi okolnosťami ako daná, inak by zadosťučinenie nepredstavovalo žiadnu satisfakčnú funkciu. Samotný záver, že žalovaný porušil práva spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy, nie je záverom o skutočnej existencii takejto ujmy a pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je dostatočný. Automaticky, bez ďalšieho, tieto skutočnosti neznamenajú ujmu na strane žalobcov. Nárok žalobcov nepovažoval ani za osvedčený. Záverom k primeranosti finančného zadosťučinenia uviedol, že primeranosť vyžaduje adekvátnosť ku konkrétnym okolnostiam, v súvislosti s ktorými sa satisfakcia má poskytnúť, pričom v žalobe podľa žalovaného absentuje, v čom by mal byť prvok primeranosti splnený.

Žalobcovia v replike zo dňa 18.08.2022 zotrvali na podanej žalobe, pričom za skutočnosti preukazujúce ich nárok považovali to, že v základnom konaní úspešne namietali porušenie povinnosti dodávateľa uvádzať v zmluve všetky obligatórne náležitosti v zmysle zák. č. 258/2001 Z.z. a nepoužívať neprijateľné zmluvné podmienky podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čo je zrejme z rozsudku tunajšieho súdu č.k. 8Csp/128/2021-53 zo dňa 02.12.2021. Predmetným rozsudkom došlo k judikovaniu konkrétneho nároku spotrebiteľa, t.j. k určeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a určeniu neprijateľnosti zmluvných podmienok s poukazom na porušenie povinností dodávateľom. Mali za to, že § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje, aby rozhodnutie súdu v základnom konaní muselo výslovne obsahovať vo výroku porušenie konkrétneho ustanovenia. Dané je ale konštatované súdom v samotnom odôvodnení rozhodnutia a je zrejme, že určeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a určeniu neprijateľnosti zmluvných podmienok muselo predchádzať porušenie právnych noriem spotrebiteľského práva. Zastávali názor, že pri citovanom ustanovení je potrebné vychádzať z formálno-systematického výkladu s poukazom na účel a zmysel zákona, ktorým je ochrana spotrebiteľa. Čo sa týka výšky finančného zadosťučinenia, za jeho jedinú kritérium pri určení voľnou úvahou súdu považovali primeranosť. Popreli ale, že by konaním o PFZ nahrádzali nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Svoj nárok odvodzujú z porušení judikovaných v rozsudku vydanom v základnom konaní. Žiadali iba zohľadniť praktiky žalovaného, že účelovo nepredložil doklady o ich úhradách. K odôvodneniu primeranosti uplatneného PFZ uviedli, že spotrebiteľ ako „obyčajný občan“ v základných konaniach

pociťuje výrazné stresové vypätie, nielen z dôvodu neskúsenosti so súdnou mocou, ale aj zo skutočnosti, že čelí sporu s ekonomicky, právne a spoločensky silnejším protivníkom. Uplatnenú výšku finančného zadosťučinenia považovali za adekvátnu charakteru a stupňu porušenia práv a povinnosti daných spotrebiteľskými právnymi normami, pričom mali za to, že sankcie dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Danosť uplatnenej sumy 1 800 EUR podľa nich vyplýva aj z postoja žalovaného, množstva a intenzity porušenia spotrebiteľských noriem. Uplatnenú sumu PFZ vzhľadom na permanentný odmietavý postoj žalovaného k svojim pochybeniam dokonca považovali za zjavne nízku. Za objektívne kritérium tiež považovali recidívu žalovaného, čo sa týka porušovania spotrebiteľského práva, pričom apeloval na súd, že mu musí byť známe, že žalovaný dlhodobo a vo veľkom rozsahu porušuje spotrebiteľské práva na finančnom trhu a že aj napriek tisíciam rozsudkov vydaných proti žalovanému, žalovaný stále používa nekalé obchodné praktiky a finančne sa snaží na úkor spotrebiteľov obohacovať najmä využívaním neprijateľných zmluvných podmienok, napr. dodatočným generovaním zmluvných pokút po splatení celého dlhu.

Žalovaný nevyužil možnosť dupliky.

Súd nariadil termín pojednávania na deň 24.01.2023, ktorého sa právny zástupca žalovaného nezúčastnil a svoju neprítomnosť, ako aj neprítomnosť žalovaného ospravedlnil a žiadal vec prejednať v ich neprítomnosti. Súd prejednal vec v neprítomnosti žalobcov v 1. a 2. rade, žalovaného a právneho zástupcu žalovaného.

Právny zástupca žalobcov na pojednávaní zotrval na podanej žalobe z dôvodov v nej uvedených.

Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi založenými v spise (na č.l. 6 rozsudok tunajšieho súdu č.k. 8Csp/128/2021-53 zo dňa 02.12.2021), oboznámil sa so žalobou a vyjadreniami strán sporu, ako aj s ostatným spisovým materiálom a zistil nasledovný skutkový stav:

Rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 8Csp/128/2021-53 zo dňa 02.12.2021, právoplatným dňa 28.01.2022 súd určil, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.10.2008 je bezúročný a bez poplatkov (I. výrok) a tiež určil, že zmluvné podmienky v Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.10.2008, jedna uvedená v zmluvných dojednaniach Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti Profi Credit Slovakia, s.r.o. v článku 8. Práva a povinnosti Dlžníka, Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2, v bode 8.7. v znení: „Dlžník, Spoludlžník 1, Spoludlžník 2 uzatvorením tejto Zmluvy o RU prehlasuje v súlade s ustanovením § 401 Zákona č. 513/1991 Zb., Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov, že predlžuje premlčaciu dobu akýchkoľvek práv, ktoré vznikli Veriteľovi z tejto Zmluvy o RU na dobu 10 rokov od okamžiku, keď začne táto doba plynúť.“, a druhá uvedená v Zmluvných dojednaniach Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., v článku 19. Záverečné ustanovenia, v bode 19.12., v znení: „Táto zmluva o RÚ sa uzatvára podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Právne vzťahy touto Zmluvou o RÚ neupravené sa riadia ustanoveniami Obchodného zákonníka a ďalších všeobecne záväzných právnych predpisov SR.“, sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami (II. a III. výrok). Súd zároveň priznal žalobcom v 1: a 2: rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu vo všetkých častiach konaniach.

Zistený skutkový stav súd právne posúdil podľa nasledujúcej právnej úpravy:

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 52 ods. 1 až ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „Občiansky zákonník“) Spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Zákonnými predpokladmi úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je:

- existencia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o spotrebiteľskom úvere, zákon o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka),
- úspešné uplatnenie porušenia tohto práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde a
- pasívne vecne legitimovaný subjekt, ktorý za porušenie predmetného práva alebo povinnosti zodpovedá.

Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 sa s týmto názorom stotožnil a uviedol nasledovné: „Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávateľia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje.“

V súlade s princípom právnej istoty upraveným v článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie preto rešpektuje uvedené právne závery vyšších súdnych autorít a plne na nich odkazuje.

V predmetnej veci bolo nesporné, že medzi žalobcami a žalovaným bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere podliehajúca právnej úprave o spotrebiteľských zmluvách a že tomuto konaniu predchádzalo iné konanie, v ktorom boli žalobcovia úspešní so svojim žalobným návrhom. Skutkový stav ako taký nebol medzi stranami sporný. Sporným v tomto konaní bolo iba právne posúdenie splnenia zákonných predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a výška prípadného primeraného finančného zadosťučinenia. Preto súd v prvom rade konštatuje, že právny vzťah medzi účastníkmi konania je spotrebiteľského charakteru, žalobkyňa vystupuje ako spotrebiteľ a žalovaný ako dodávateľ a na predmetné spotrebiteľské vzťahy medzi stranami sporu sa vzťahuje úprava zakotvená v zákone č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, resp. zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a aj osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv uvedená v ustanoveniach § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Obrana žalovaného bola založená na tvrdení, že nie sú splnené, resp. tvrdené a preukázané, zákonom stanovené dôvody pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a tiež nie je adekvátna a žalobcami odôvodnená nimi požadovaná výška finančného zadosťučinenia.

Súd mal na základe zisteného skutkového stavu s poukazom na právnu úpravu primeraného finančného zadosťučinenia za to, že dikcia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa bola naplnená tým, že žalobcovia ako spotrebitelia boli úspešní v predchádzajúcom konaní o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, teda na súde úspešne uplatnili porušenie práv alebo povinností ustanovených zákonom o spotrebiteľských úveroch, a preto majú právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za toto porušenie práv spotrebiteľov, resp. povinností dodávateľa – zakomponovanie neprijateľných zmluvných podmienok do spotrebiteľskej zmluvy a absenciu povinných zmluvných náležitostí – zodpovedá. Súd pritom zastáva názor, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože takáto podmienka nevyplýva zo znenia ustanovenia § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Čo sa týka žalovaným namietaného neosvedčenia vznikutej ujmy (hoci žalovaný priznával, že nie je zákonným predpokladom pre priznanie finančného zadosťučinenia), tu si súd dovoľí iba stroho konštatovať, že predmetné ustanovenie nevyžaduje vznik ujmy a jej preukázanie v konaní. Ako už súd citoval vyššie rozhodnutie najvyššieho súdu (viď bod 14. odôvodnenia), nie je stanovená podmienka, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma. Pri úvahách o výške primeraného finančného zadosťučinenia tak súd vychádza predvšetkým z konkrétnych okolností daného prípadu, a to intenzity porušenia práv spotrebiteľa/povinností dodávateľa, charakteru porušených práv/povinností a ich potenciálnych dôsledkov, časového trvania závadného konania, a v neposlednom rade na jednotlivé funkcie primeraného finančného zadosťučinenia. Vzhľadom na konkrétne okolnosti tohto prípadu sa súd v rámci úvahy o výške primeraného finančného zadosťučinenia nestotožnil s výškou žalobcami uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia.

S poukazom na citované právne ustanovenia a vzhľadom na zistené skutkové okolnosti tohto prípadu (určená bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru z dôvodu absencie povinných zmluvných náležitostí a tiež určenie dvoch neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, pri potenciálnom dosahu do majetkovej sféry žalobcov, avšak nepreukázaní reálneho zásahu do majetkovej sféry žalobcov) súd priznal žalobcom nárok na primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému v sume 150 EUR.

Súd sa domnieva, že priznaná suma reflektuje závažnosť konkrétnych porušení práv spotrebiteľa, konkrétne skutkové okolnosti v danom prípade a intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, prípadne potenciálnych dôsledkov, ktoré spotrebiteľom hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Pri výške určenia primeraného finančného zadosťučinenia súd zohľadnil všetky osobitosti tohto prípadu a dospel k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie vo výške 150 EUR považuje za primerané, spĺňajúce jednak funkciu satisfakcie pre žalobcov a minoritne aj funkciu sankcie pre žalovaného zohľadňujúc podľa názoru súdu ako najvýznamnejšiu skutočnosť, že v danom prípade zmluva o spotrebiteľskom úvere mala vady, ktoré spôsobovali jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť a obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, pričom tieto nedostatky zmluvy mohli mať potenciálny dosah aj do majetkovej sféry žalobcov. Reálny zásah do majetkovej sféry žalobcov však nebol preukázaný. Hoci žalobcovia navrhovali tiež zohľadniť aj recidívu žalovaného a skutočnosť, že neustále používa nekalé obchodné praktiky, táto skutočnosť nebola v konaní preukázaná a súčasne ju nemožno hodnotiť ako objektivizujúce kritérium pre primerané finančné zadosťučinenie žalobcov, keďže sa recidíva tak, ako ju popísali žalobcovia, zjavne ani nevzťahovala voči priamo žalobcom, ale ju žalobcovia konštatovali iba vo všeobecnosti.

Na dôvažok súd dodáva, že účelom primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv spotrebiteľa síce nemá byť len odradenie dodávateľa od takýchto praktík do budúcnosti, je ním aj určitá satisfakcia pre spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol potenciálny benefit aj pre ostatných spotrebiteľov, avšak stále

je potrebné mať na zreteli, že primerané finančné zadostučinenie nemá byť nástrojom obohatenia sa pre spotrebiteľa.

Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcom priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Plný úspech žalobcov v konaní, kde výška plnenia závisí od úvahy súdu, súd odvodzoval od úspechu v základe nároku. K tomu podporne súd poukazuje na literatúru, napr. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, str. 926-927, cit. „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Súd je toho názoru, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne žalobca neuplatňuje výšku plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanózný výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci, nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať, aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu, pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania, ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s niekdajším § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre priznanie plnej náhrady trov konania aj v prípade čiastočného úspechu, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy nie je dôvod na ustúpenie od takého záveru. Súd ďalej už len poznamenáva, že tak, ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p., tak aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

-2- 17Csp/103/2022

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napadá, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.